

[Dahlgaard.]

de ansatte til gavn i form af behagelige arbejdsvilkår, og i hvilken grad den kommer skatteyderne til gavn i form af lavere omkostninger for de offentlige ydelser. Men der er én ting, som vi i hvert fald må kunne slå fast, og det er, at mobil arbejdskraft er mere værd end arbejdskraft, der ikke er mobil. Det er et synspunkt, der bør præge de kommende overenskomstforhandlinger mellem det offentlige og de offentligt ansattes organisationer; samme lønudvikling som på det private arbejdsmarked må forudsætte tilsvarende grad af mobilitet.

Økonomiministeren nævnte i sin redegørelse det bekendte forhold, at der er en række bestemmelser om standarder for bemanding af offentlige institutioner, som indgår i overenskomster mellem staten og de offentligt ansatte, og økonomiministeren oplyste, at regeringen ved de kommende overenskomstforhandlinger vil søge sådanne bestemmelser fjernet eller lempet. Jeg har fundet, at det i og for sig er den mest interessante enkeltoplysning i ministerens i øvrigt interessante redegørelse. Det samarbejde, som må komme mellem regering og folketing om en mere bevidst planlægning og kontrol med det offentlige ressourceforbrug, har som selvfølgelig forudsætning, at normer for personaleforbruget i relation til de forskellige opgaver ikke fastlægges i aftaler med personaleorganisationer på en sådan måde, at det afskærer folketinget fra realitetsindflydelse.

Vi ved bl. a. fra diskussionen i fjor omkring reguleringer af visse arbejdsmæssige tilrettelæggelser inden for uddannelsessektoren, at der her er tale om ømtålige problemer. Der er mange hensyn, der skal afvejes over for hinanden, og i den forbindelse er de ansattes meninger også af værdi, både fordi der skal tages hensyn til deres arbejdsvilkår, og fordi de repræsenterer en sagkundskab med hensyn til de opgaver, de varetager, men afvejningen skal ske på politisk bevidst måde, og bevillingsmyndighederne — og det vil i sidste instans sige folketinget — må have det afgørende ord. Jeg vil gerne spørge økonomiministeren om, hvordan regeringen nærmere tænker sig at gribe denne sag an. Vil man allerede nu tilkendegive over for organisationerne, at aftaler vedrørende standarder og normer opsiges for at

kunne blive taget op til nyvurdering, eller er det tanken, at arbejdet med disse forhold og også folketingets inddragelse er noget, der først bliver aktuelt om tre fjerding år?

PP II berører spørgsmålet om de offentligt ansattes uddannelsesforhold. Jeg skal ikke her gå ind på uddannelsespolitikken i egentlig forstand, men jeg skal påpege, at jeg tror nok, det betaler sig at gå ind i en nærmere analyse af de uddannelser, der, om jeg så må sige, fordrer personale med ganske bestemte kvalifikationer ind i offentlige ansættelsesområder. Jeg tror, der på nogle områder virker mekanismer, hvor såkaldt standardglidning for de offentlige serviceydelser i forbindelse med en kollegialt præget ansættelsespolitik fører til, at behovet for personale i praksis indretter sig efter antallet af færdiguddannede i stedet for det modsatte. På sådanne områder bør man overveje ændringer i uddannelsesbilledet, således at de pågældende uddannelsers indhold ikke i samme grad som nu skaber stærk specialisering af de uddannede i relation til bestemte ansættelsesområder. I det omfang dette ikke er muligt, må man overveje en egentlig adgangregulering. Spørgsmålet er som bekendt aktuelt inden for læreruddannelserne, men det foreligger også på andre områder og er efter min opfattelse vidtrækkende nok til at fortjene omtale også ved denne lejlighed.

PP II fremhæver nødvendigheden af en stærk vækst i erhvervsinvesteringerne, og den fremhæver vanskelighederne ved at opnå tilstrækkelig opsparring til investeringernes finansiering. De vanskeligheder, der her foreligger, taler for en tilbageholdende boligpolitik, taler for en tilbageholdenhed med hensyn til de store trafikprojekter og taler for omlægninger af visse sider af skattepolitikken.

Spørgsmålet om opsparring i lønmodtagerfonde omtales i denne forbindelse, og det siges, at sådanne fonde næppe kan blive en væsentlig finansieringskilde i de kommende 3 år, altså perioden frem til 1977, men måske i perioden derefter. Jeg deler i hvert fald den første halvdel af denne opfattelse. Det kan imidlertid nok være, at PP II's påvisning af erhvervslivets finansieringsvanskeligheder bør give anledning til fornyede overvejelser om samarbejds- og samejeformer mellem virksomhedssejere og medarbejdere inden for erhvervslivet. Man kan ikke